

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗΣ ΤΗΣ
ΜΠΡΟΣΟΥΡΑΣ «ΑΣΥΝΟΡΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΚΟΙΝΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΑΙ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ»

Το φαινόμενο της μετανάστευσης είναι τόσο παλιό όσο και ο άνθρωπος. Πέραν ελαχίστων εξαιρέσεων η πλειονότητα των μαζικών μετακινήσεων γινόταν πάντα στη βάση της υλικής ανάγκης με σκοπό την εξεύρεση καλύτερων συνθηκών διαβίωσης. Με την πάροδο των αιώνων, ωστόσο, δίπλα στις φυσικές καταστροφές ή την ακαταλληλότητα του φυσικού τοπίου ως αιτίες αναγκαστικών μετακινήσεων, ήρθαν να προστεθούν η πολιτική καταπίεση και η οικονομική εκμετάλλευση. Σήμερα, που το κράτος και ο καπιταλισμός έχουν επιβληθεί στο σύνολο σχεδόν της ζωής στον πλανήτη δεν είναι υπερβολή να ισχυριστούμε ότι η μετανάστευση οφείλεται αποκλειστικά στις συνέπειες της εδραίωσής τους. Εκ φύσεως κράτη και καπιταλισμός παράγουν αναπόφευκτα τις συνθήκες καταπίεσης και εκμετάλλευσης που αναγκάζουν πληθυσμούς να εγκαταλείψουν μαζικά τις εστίες τους.

Τα τελευταία χρόνια βιώνουμε την διαδικασία αναδιάρθρωσης του κυρίαρχου πολιτικο-οικονομικού συστήματος και την μετάβαση από την στρατηγική επιλογή του κράτους πρόνοιας στον άγριο νεοφιλελευθερισμό. Μέσα στα πλαίσια των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών και της βίαιης αναδιανομής του πλούτου επιτείνονται οι κοινωνικο-οικονομικές ανισότητες, η πολιτική καταπίεση και η εν γένει εκμετάλλευση των από τα κάτω ανά τον κόσμο. Οι στρατιωτικές επεμβάσεις στην μέση

ανατολή υπό το πρόσχημα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας, η εγκαθίδρυση καθαστώτος έκτακτης ανάγκης στις ευρωπαϊκές μητροπόλεις μετά τα τρομοκρατικά χτυπήματα, η συνεχής περιστολή δικαιωμάτων και ελευθεριών και η μόνιμη απειλή του πολέμου αποτελούν όλα απόρροια αυτής της διαδικασίας αναδιάρθρωσης.

Η ενδοκυριαρχική σύγκρουση μεταξύ των καπιταλιστικών υπερδυνάμεων για τον έλεγχο των πετρελαϊκών κοιτασμάτων αναγκάζει εκατομμύρια ανθρώπους από χώρες κυρίως της νοτιοανατολικής λεκάνης της Μεσογείου να ακολουθήσουν το δρόμο της μετανάστευσης αφού πρώτα τους αφαιρέθηκε κάθε πιθανότητα επιβίωσης στον τόπο τους. Η στρατιωτική και οικονομική διείσδυση των υπερεθνικών ελίτ, η φτώχεια, οι πόλεμοι, η χειραγώγηση, η επιβολή ή ανατροπή καθεστώτων ανάλογα με τα εκάστοτε συμφέροντα, οι ολοκληρωτισμοί, η λεηλασία των φυσικών πόρων με σκοπό τη συσσώρευση και την αύξηση των κερδών, οι κτηνωδίες φονταμενταλιστών, έχουν οδηγήσει τα τελευταία χρόνια στο μεγαλύτερο κύμα μετανάστευσης μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Σε αυτή την περίπτωση μονόδρομος για όλους/ες όσοι/ες βιώνουν αυτές τις συνθήκες είναι η μετανάστευση προς τις χώρες της βόρειας και κεντρικής Ευρώπης. Καλούνται έτσι να επιλέξουν αν θα πεθάνουν παραμένοντας στις χώρες τους ή αν θα ρισκάρουν τη ζωή τους φεύγοντας από αυτές. Άνθρωποι από τη Μέση Ανατολή και την Αφρική επιχειρούν να περάσουν τα σύνορα της Ευρώπης - φρούριο με κάθε κόστος στην προσπάθειά τους να σωθούν από την απειλή του πολέμου, των διώξεων, της εξαθλίωσης και του θανάτου.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους προς τον ευρωπαϊκό «παράδεισο», βιώνουν την συνέχιση του πολέμου με άλλα μέσα. Πολλοί από αυτούς καταλήγουν πνιγμένοι στη Μεσόγειο, στοιβαγμένοι στα σύνορα των παρεμβαλλόμενων κρατών, έκθετοι σε κακοποιήσεις συνοριοφυλάκων και στον ρατσισμό μερίδας του ντόπιου πληθυσμού και στην εκμετάλλευση των διακινητών. Όσοι δε, καταφέρουν μετά από όλα αυτά να φτάσουν στον τελικό προορισμό τους, δηλαδή σε μια χώρα της κεντρικής ή βόρειας Ευρώπης, βιώνουν εκ νέου την κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα καθώς θα αποτελέσουν τις στρατιές των ευέλκτων και φτηνών εργατ(ρι)ών που θα βιώσουν όλο το φάσμα της οικονομικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης, όντας αναλώσιμοι/ες και εκτεθειμένοι/ες σε κάθε επίθεση και αυθαιρεσία. Αυτοί που συνιστούν πλεονάζον εργατικό δυναμικό βιώνουν απάνθρωπες συνθήκες εγκλεισμού σε κέντρα κράτησης και ελέγχου, hotspots, κέντρα καταγραφής και ταυτοποίησης. Ενώ ταυτόχρονα ΜΚΟ και πάσης φύσεως κερδοσκόποι επιχειρούν να πλουτίσουν από την ανάγκη τους.

Κράτη και κεφάλαιο, όμως, δεν προκαλούν μόνο, την μετανάστευση αλλά επωφελούνται στο έπακρο από την ύπαρξη και διαιώνισή της. Για τους κυρίαρχους η μετανάστευση αποτελεί ακόμη ένα πεδίο προώθησης των πολιτικών και οικονομικών τους συμφερόντων. Οι επιχορηγήσεις που λαμβάνουν τα κράτη από την Ε.Ε. ως αντάλλαγμα της «διαχείρισης» των μεταναστών, οι αυξημένες ανάγκες για νέα όπλα, συστήματα ελέγχου και αστυνομικές – στρατιωτικές δυνάμεις, οι επιδοτήσεις που λαμβάνουν διάφορες Μ.Κ.Ο. για την «φροντίδα» που παρέχουν σε μετανάστ(ρι)ες και τέλος η παρανομοποίηση των μεταναστών χωρίς χαρτιά που διευκολύνει την ακραία

εκμετάλλευσή τους είναι μερικά μόνο παραδείγματα των τρόπων με τους οποίους η μετανάστευση μεταφράζεται σε τεράστια οικονομικά οφέλη για τα κράτη και τα κάθε λογής αφεντικά. Παράλληλα, η μετανάστευση χρησιμεύει για την προώθηση πολιτικών τακτικών και στρατηγικών επιλογών κρατιστών και καπιταλιστών.

Μια πάγια επιλογή της κυριαρχίας είναι ο επίπλαστος διαχωρισμός προσφύγων / μεταναστών ή νόμιμων / παράτυπων με σκοπό την διάσπαση και εξατομίκευσή τους ώστε να αποφεύγεται η πιθανότητα σύνδεσης και κοινού αγώνα μεταξύ τους. Ταυτόχρονα, η δαιμονοποίηση και στοχοποίηση των μεταναστών είτε ως φορέων λοιμικών ασθενειών, είτε ως εγκληματιών, είτε ως πιθανών εξτρεμιστών, συμβάλλει στη δημιουργία ενός εξωτερικού εχθρού με σκοπό τη διάσπαση των από τα κάτω – ντόπιων και μεταναστών – προς αποφυγήν της σύνδεσης και κοινού αγώνα αλλά και για την ευκολότερη εκμετάλλευσή τους. Το φοβικό κλίμα που υποδαυλίζεται εντέχνως και συστηματικά από το κράτος και τα Μ.Μ.Ε. λειτουργεί αποπροσανατολιστικά και επιτείνει περαιτέρω την διαίρεση των από τα κάτω. Γίνεται λοιπόν κατανοητό ότι καμιά λύση του «μεταναστευτικού προβλήματος» δεν πρόκειται να επέλθει από αυτούς που το προκαλούν και αντλούν πολλαπλά οφέλη από την συνέχισή του.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, ως διακρατικός συνασπισμός διαχειρίζεται το μεταναστευτικό υιοθετώντας είτε την επιλογή αποτροπής εισόδου εντός των συνόρων της του μεγαλύτερου αριθμού των μεταναστ(ρι)ών, είτε της απέλασής τους εκτός αυτής, είτε της επιλεκτικής διαλογής μιας μικρής μερίδας αυτών για τις ανάγκες του κεφαλαίου. Τα ευρωπαϊκά κράτη αναδιαρθρώνουν τη μεταναστευτική τους πολιτική και επιδιώκουν τον έλεγχο των μεταναστευτικών ροών βάσει των πολιτικών και οικονομικών συμφερόντων και των τακτικών τους επιλογών, ανοίγοντας ή κλείνοντας κατά περίπτωση τη στρόφιγγα των συνόρων. Η Ε.Ε. η οποία ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό για την επίταση των αιτιών που γεννούν τη μετανάστευση, τους εκατομμύρια εκτοπισμένους και τους χιλιάδες νεκρούς στη Μεσόγειο και τα χερσαία σύνορα, που είναι υπεύθυνη για τους χιλιάδες ανθρώπους που φυλακίζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, είναι η ίδια που χύνει κροκοδείλια δάκρυα για το δράμα των μεταναστών και υπόσχεται να λάβει δραστικά μέτρα για την αντιμετώπιση της «ανθρωπιστικής κρίσης». Το μόνο βέβαιο είναι ότι σε μια Ευρώπη που πρωταρχικό της μέλημα είναι η ελεύθερη κίνηση των εμπορευμάτων, η κίνηση των ανθρώπων που προσφεύγουν σε αυτήν για μια καλύτερη ζωή θα είναι απαγορευμένη.

Το ελληνικό κράτος όντας άρρηκτα συνδεδεμένο με την Ε.Ε. εφαρμόζει, όπως είναι αναμενόμενο, κατά γράμμα τις στρατηγικές της επιλογές. Η Ελλάδα με την συνυπογραφή της συνθήκης Δουβλίνο I και II (όντας βασική πύλη εισόδου μεταναστευτικών ροών) έχει καταστεί χώρος εγκλωβισμού δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων, αφού αποτελεί σημείο ελέγχου, αξιολόγησης αιτήσεων ασύλου και απέλασης όσων δεν πληρούν τις προϋποθέσεις. Παράλληλα, μετανάστες οι οποίοι συλλαμβάνονται εντός ευρωπαϊκών χωρών στέλνονται πίσω στην χώρα από την οποία εισήλθαν στην Ευρώπη, δηλαδή στην Ελλάδα. Για το ελληνικό κράτος η συγκέντρωση αυτού του αριθμού μεταναστών στην επικράτειά του αποτελεί ένα «πρόβλημα» που

μπορεί να επιφέρει πολιτικό κόστος και γι' αυτό χρήζει άμεσης επίλυσης. Ο τρόπος διαχείρισής που εφαρμόζει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ χαρακτηρίζεται από απομόνωση και καταστολή. Με την εκκένωση των αυθόρμητα δημιουργημένων καταυλισμών (Ειδομένη, Λιμάνι Πειραιά) μετέφεραν και απομόνωσαν τους μετανάστες σε κέντρα κράτησης μακριά από τον κοινωνικό ιστό ώστε να ελέγχονται καλύτερα και να μην μπορούν να έρθουν σε επαφή με τον ντόπιο πληθυσμό και πιθανές κινήσεις αλληλεγγύης. Ταυτόχρονα, η καταστολή ανθρώπων και δομών αλληλεγγύης (καταλήψεις στέγης, δομές σίτισης και περίθαλψης κτλ.) που δεν εντάσσονται στο θεσμικό πλαίσιο των κρατικοδίαιτων Μ.Κ.Ο. και επιχειρούν να χτίσουν κοινότητες αγώνα με τους μετανάστες και τις μετανάστριες αποτελεί μια ακόμη πτυχή της “φιλομεταναστευτικής” πολιτικής του ελληνικού κράτους και των αριστερών διαχειριστών του.

Ως αναρχικοί / ές, αντιλαμβανόμαστε ότι ο κόσμος είναι χωρισμένος σε δύο στρατόπεδα, σε αυτούς που είναι υπεύθυνοι για την οικονομική εκμετάλλευση και πολιτική καταπίεση και έχουν συμφέρον από τη διαιώνισή τους και σε όσους τις υφίστανται και έχουν κάθε συμφέρον από την κατάλυσή τους. Αναγνωρίζοντας την θέση μας στους δεύτερους, δεν μας χωρίζει τίποτα από τους καταπιεσμένους και εκμεταλλευόμενους τόσο εντός όσο και εκτός συνόρων και δεν μας ενώνει τίποτα με τους όπου γης κρατιστές και καπιταλιστές. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια προτάσσουμε την διεθνιστική ταξική αλληλεγγύη στον αντίποδα της επίπλαστης εθνικής ενότητας, του ρατσισμού και της ξενοφοβίας και την δημιουργία κοινοτήτων αγώνα μεταξύ ντόπιων και μεταναστών. Συμμετέχοντας και ενισχύοντας, στο σήμερα, τους μερικούς αγώνες για το κλείσιμο των κέντρων κράτησης, για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, για ελεύθερη μετακίνηση και για την άρση κάθε συνθήκης εγκλεισμού, ομηρίας και απομόνωσης, έχουμε πάντα κατά νου τον απώτερο σκοπό του αγώνα μας. Ένα κόσμο χωρίς κράτη, σύνορα, καταπίεση και εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, ένα κόσμο αλληλεγγύης, ισότητας και ελευθερίας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΤΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Θεσσαλονίκη Μάης 2018

Άνω Θρίσκη
αναρχική συλλογικότητα